

1 JANUARI

DAG VAN DE VALSE HANDDRUKKEN

Werd hier - hoe kan het ook anders - pas geleden weer aan herinnerd. Want wat bleek, niet alleen ome Gérard, de man van Tante Dien van Arensbergen heb ik zijn hele leven lang eind december nooit iets anders horen zeggen; tijdens de Nieuwjaarsbijeenkomst bij Hotel de Kroon vertelde Thea Holla mij, dat haar vader Herman hier eind december ook altijd mee te koop liep. Aan deze uitspraak moet ik vaak niet alleen met Nieuwjaarsdag terugdenken maar ook bij een overlijden. Hoe dat zo komt? Ik leg het uit.

Als petekind had ik bij Tante Dien altijd een streepje voor. Toen ze in 1955 trouwde was ik als een van de vele neefjes bruidsjongen; met de Plechtige Communie betaalde ze mee aan de fiets en toen ik een jaar of 16, 17 was, stonden we in het weekend achter de tap bij de talloze buurtfeesten en partijen. Bij het uitbetalen kneep ze meestal niet een maar allebei de ogen dicht en zo kwam Splinter door de winter. Zo kon ik vervolgens ook mijn rijbewijs halen en dat was voor haar

het teken dat ze niet meer zo van iedereen afhankelijk was. Persoonlijk vond ik dat ook best prachtig. In die tijd vroeg ze bijv. een keer of ik mee wilde naar de verjaardag van of Dien of Toon van de Water in Nijmegen en dan haalden we tante Truus en ome Piet Sprenkels op in de Kruisstraat en mocht ik in die grote Opel Commodore rijden.

Die verjaardag op zich stelde niet veel voor, in die zin dat tante Dien, zo gauw ze binnen was, zei dat ze het erg druk had

en niet lang kon blijven. Dat was meestal ook zo, alleen op de terugweg had ze tijd genoeg. Vaste pleisterplaats was dan 'de Plasmolense Hof' van de fam. v.d. Elzen. Wat ik toen nog niet wist; in de gang achter het gordijn stond een in die tijd verboden fruit(gok)automaat en dat was haar lust en haar leven. "Ik heb a.nders toch òk niks", zei ze daar wel eens over.

Aangekomen in het ziekenhuis, was het altijd dezelfde riedel: "T'is hartstikke druk tuus, hèb nie veul tied" en in de kortst mogelijke tijd zaten we weer in de auto. Maar nooit rechtstreeks naar Genep. De ene keer stopten we bij Van der Valk in Molenhoek en kon/mocht ik mijn lievelingsgerecht kalfstong in Madeira-saus bestellen en de andere keer, als we

Ome Gérard wel. Die vervulde met verve zijn rol als kapitein van het Martinusgilde totdat hij eind jaren 70 wat mankementen begint te vertonen en regelmatig in het Canisius ziekenhuis moet worden opgenomen. En wie was dan meestal de Sjaak als 's avonds moest worden gereden? Juist. Maar heb geen medelijden, het was dan bijna elke avond feest...

inderdaad wat minder tijd hadden, reden we linea recta naar 'de Plasmolense Hof' waar toen nog steeds die eenarmige bandiet achter het gordijn stond. "Bin èkkes joekele" zei ze dan. Als ze dan terugkwam kon ik aan het gezicht zien of ze wat gewonnen had of verloren; meestal het laatste.

Kerstmis 1985 wordt ome Gérard met spoed in het CWZ opgenomen met een ernstige aandoening. In de dagen daarna wordt de toestand steeds slechter en Oudjaarsavond belt tante Dien of ik samen met Ome Harrie, tante Jet en tante Annie wil aflossen in het ziekenhuis. Geen probleem, onze Marc was net geboren, en we waren dus sowieso aan huis gebonden. Rond de klok van 10 komen we aan en de situatie was inderdaad heel, heel ernstig. We nemen afscheid van de

beide tantes, stellen de nachtzuster gerust dat we niet(s) gedronken hebben en beloven haar bij het minste of geringste te waarschuwen. En dan gebeurt het. Bijna gelijk opperen we de gedachte wat te doen als hij bijv. net voor 12 uur zou overlijden. Beiden, snelle hoofdrekenaars als we zijn, becijferen het verschil tussen een overlijden voor 12 uur en na 12 uur. In die tijd werd nog per kwartaal afgerekend en dus was het óf in een keer afgelopen óf nog drie maanden AOW. En... niet te vergeten drie maanden pensioen uit zijn tijd als lid van de marechaussee. Al met al een bedrag van zo rond de 3,5 à 4 duizend gulden. Veel geld voor die tijd. En wat gebeurt er? Tien voor twaalf vallen

de meters stil en heb ik geen ome Gérard meer. We hebben nog gewacht tot tien over twaalf en toen de nachtzuster gevraagd of ze even wilde komen kijken, want ome Gérard deed opeens zo raar... Diezelfde nacht hebben we nog gewacht op de officiële overlijdensverklaring van de dienstdoende arts die dus aan de hand van onze waarnemingen die verklaring opstelde. Toen we die de volgende ochtend, Nieuwjaarsdag, aan de heer Nooyen van de DELA lieten zien en deze mij condoleerde, moest ik onwillekeurig aan die ene uitspraak denken. Ik vermoed dat ie zelf daarboven die dag ook vaak geglimlacht heeft...

J.N.

